

[Marianne Jelved]

også efter denne forespørgselsdebat og nå frem til nogle resultater i et samarbejde. Det tror jeg er nødvendigt, også fordi vi jo i fællesskab skal ud at bearbejde befolkningen ikke bare i Danmark, men internationalt.

Jeg synes, fru Margrete Auken skaber et problem, hvor der ikke er noget problem. Vi kan ikke garantere, og jeg kan ikke garantere for, at man kan lave et arbejde, der er ordentligt, i løbet af et halvt år, sådan som SF forestiller sig det, og det er det, der gør, at vi ikke vil medvirke til den type dagsordensforslag, som SF har fremsat.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er enig med fru Marianne Jelved i, at emneområderne er nævnt i dagsordenen fra de seks partier. Det er jeg glad for. Det mener jeg forpligter disse partier til at være positive, når vi skal til at tale konkret, og vi vil selvfølgelig fra SF's side sørge for, at vi i løbet af meget kort tid nu også begynder konkret at diskutere alle de forskellige områder, at lave prisincitament til, at der bliver en større tilbøjelighed til at spare, en større tilbøjelighed til at udvikle alternativer og sådan noget. Det vil vi komme med konkrete forslag til. Og vi opfatter det sådan, at de partier, der er bag dagsordenen, har forpligtet sig til at se positivt på det. Det glæder vi os til.

Forskellen imellem os er derfor mere et spørgsmål om, hvilket ambitionsniveau vi vil anlægge i dagsordenen. Og nu forstår jeg, at hovedproblemet er, at regeringen ikke mener på et halvt år at kunne producere noget rimeligt.

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvor lang tid vil I gerne have? For hvis det er problemet, kan vi da diskutere det.

Duetoft (CD):

Efterhånden som debatten på de korte bemærkninger mellem fru Marianne Jelved og SF rullede frem, blev jeg mere og mere nervøs, men det endte jo godt. For jeg blev lige pludselig bange for, at fru Marianne Jelved på et tidspunkt skulle få overbevist SF om, at de skulle stemme for flerpartidagsordenen, og det synes vi ikke ville være nogen særlig god idé.

Jeg synes, det er ganske udmærket, at SF og Fremskridtspartiet ikke støtter den dagsorden,

for det viser jo, hvem der er urealistiske på hver sin side af et flertal, der så rent faktisk er realistisk. Så fru Marianne Jelved skal have tak, fordi hendes forsøg ikke lykkedes.

Fru Margrete Auken har jo i sin kronik i dag i Politiken skrevet om Jonas og hvalen osv. Jeg synes nu nok, at både debatten i dag og vel også debatten i offentligheden om dette spørgsmål tyder på, at man i højere grad i verden skal have en katastrofeteori, og derfor er det – for nu at blive i de bibelske udtryk – det, jeg først kom til at tænke på, Johannes' Åbenbaring, for i virkeligheden er det karakteristiske ved den beskrivelse, der findes i rapporten fra FN, at det af hver anden side fremgår, at man ikke ved noget om, hvad der foregår, og hver anden side næsten er en afskrift af, hvor mange ulykker der sker ved Jordens undergang.

Det er den sammenblanding, som godt kan bekymre os en smule. Vi mener, at man naturligvis skal være opmærksom på disse problemer, men vi mener også, at man ikke kun kan sige, at det er negativt; vi kan ikke kun med 100 pct. sikkerhed sige, at nu sker der alle disse ulykker, og det er den store katastrofe.

Videnskaben har ikke noget belæg for dem, og meget af det er jo gætterier, hvad man også i rapporten selv indrømmer. Den største del af CO₂-udvekslingen er stadig væk ikke menneskeskabt, det er jo naturen selv. Og skal vi endelig til at ændre den menneskeskabte side af det, er det ikke noget, vi gør med en enkelt streg over det hele, og det er en af grundene til, at vi gerne vil være med til dagsordenen, som vi nemlig opfatter som et meget realistisk oplæg til noget mere fremtidsrettet.

For hvad er det, vi skal have fat i? Vi skal bl.a. have fat i en lang række kulturelle foreteelser rundt omkring i verden. Vi skal have fat i flygtningespørgsmål. Vi skal have fat i en måde at leve på i en række lande, hvor man f.eks. har foretaget en grov udnyttelse af skove og træer osv. Vi skal have fat i omlægning af landbrug. Vi skal have fat i nogle meget grundlæggende forhold, som griber dybt ind i nogle menneskers dagligdag, og det er ikke i Danmark, en ændring af dem vil give de største problemer, det kan meget vel være i den tredje verden, disse problemer er.

Desuden er usikkerheden alene i de tal, der er lagt frem, enorm, når man på en temperaturstigning på 0,3° pr. årti kan sige, at den i øvrigt